

Homilie Pasen 2022

Hoe herkenbaar is het:

de dag na de begrafenis, keren de vrouwen terug naar het graf.
Mensen die dagelijks,
wekelijks of zeer regelmatig naar het graf gaan van een geliefde,
omdat iets of iemand hen er naar toe trekt,
ze kunnen het zelf niet verklaren, enkel: dat ze niet anders kunnen.

Hoe groot moet de ontreddeing geweest zijn bij de vrouwen
toen ze zagen dat hun zoon, vriend, hun grote volgeling weg was.
Hoe herkenbaar is niet de pijn van mensen vandaag:
wanneer na het weten, ook het gevoel opkomt: hij / zij is er niet meer.

Is het niet herkenbaar, beste mensen
voor al wie reeds geconfronteerd werd met het sterven van iemand heel nabij:

- eerst dringt het nog niet door, hij of zij komt zo wel terug
- tot je geleidelijk aan ervaart dat het niet meer kan
- waarbij het gemis alleen nog maar intenser wordt.

Wanneer komt dan die dag dat het zonlicht opkomt?

Naast die herkenbaarheid, is er ook dat vreemde gevoel bij de evangelietekst:
want wie van ons zou dat niet wensen:
hem / haar nog eens kunnen zien, ruiken, voelen, spreken,
ja zelfs nog eens goed vastpakken,
heel dichtbij weten?

In die zin lijkt het evangelie een mooi sprookje,
iets wat toen gebeurde, maar wat voor ons mensen niet is weggelegd.

Wat is dan de vreugde van Pasen, vraag je je misschien af?
En wat heeft dat dan te maken met die eieren die de klokken brengen
of die de paashaas in de struiken heeft gelegd deze nacht?

Als we weten dat eieren de kiem in zich dragen van een vernieuwd leven,
denk maar aan de eieren van kippen, van vogels waar kleine vogeltjes en
kuikentjes geboren worden, groeit misschien stilaan leven in ons:
de kiem van af en toe een streepje licht, het is vaak niet meer dan:

- de mooie herinneringen bovenhalen
- het feit dat iemand zijn of haar naam noemt
- de kleine attentie bij een bijzondere dag

Dit doen helpt hen die met dit verdriet zitten misschien net de dag weer doorkomen, het houdt hen in leven die gestorven zijn.
Is dat geen verrijzenis vandaag?

Het is met veel schroom dat ik dit zeg,
want het blijft immers iets heel kwetsbaar.

Maar als iemand als Kris Gelaude, die vanuit eigen pijn en verdriet zegt:
'Hoop schuift de angst als een grafsteen opzij.
Het is geen plots en overweldigend gebeuren,
wel een langzaam inzicht dat ontstaat en dat voorzichtig begint te groeien'

dan denk ik - dat wij allen - die boodschappers van hoop en leven mogen,
ja zelfs moeten zijn.

Zeker niet om de dood weg te praten.

Het valt mij trouwens op dat er op de Nederlandse radio en TV
soort van reclamespots te horen zijn die zeggen:
'de dood - praat erover; praat er niet over-heen'.

Ook dat willen we met Pasen niet doen,
zeker niet in onze gelovige gemeenschappen:
op Goede vrijdag blijven we het verraad dat Jezus tegen komt,
zijn lijden en zijn dood herdenken,
om dit naast eigen pijn en lijden in de wereld te leggen.

Maar we durven ook verder kijken:
want we mogen vieren, dat Jezus, de Verrezene is ons midden leeft,
dit geloof en vertrouwen wordt ons vandaag toegezegd.
Al is die boodschap niet te begrijpen met ons verstand:
laten we elkaar hoop aanreiken, ondanks alles wat gebeurt
in ons leven en in onze wereld,
om in de pijn en het verdriet, te kijken naar wat leven geeft,
om in onze onmacht, toch dichtbij te blijven,
niet bang voor het verdriet dat boven komt.

Zoals het kruisbeeld dat we deze dagen centraal hebben geplaatst:
alleen de liefde kan iets laten doorschemeren van een nieuw begin,
zij kan uiteindelijk de macht van lijden en dood weerstaan:
de kiem van nieuw leven dus.

Dus inderdaad: eieren horen erbij:
hopelijk hebben de klokken ook hier al iets laten vallen.
Ik wens u allen een ZALIG en HOOPVOL PASEN!

Lieve Van Driessen